

Barátságos kapcsolatban a nőekkel

Csak a mélyen elgondolkodó ember találja úgy, hogy a katolikus egyház barátságos kapcsolatot ápol a nőkkel. Ha a férfiak média-egyházát örökké kritizáló nő egyszer alaposan elgondolkodnának, igen hamar felnyílhatna a szemük, s rájöhetnének, hogy a katolikus egyházban szó sem lehet a nők megvetéséről. Épp ellenkezőleg: A pápai egyház a férfiakhoz képest sokkal nagyobb esélyt kínál a nőknek arra, hogy valóban megéljék Jézus lelkületét, ahelyett hogy csak prédikálnának róla. Annak folytán, hogy az elhunyt pápa, valamint az akkori hitvédő, Ratzinger bíboros tévedhetetlen akarata szerint minden időkre ki vannak zárva a pap-szentelésből, sosem eshetnek abba a kísértésbe, hogy fölfelé törekedjenek az egyházi hierarchia ranglétráján. Így aztán szívük örökre mentes marad a rangkórságtól és a hatalom alacsonyrendű élvezetétől, mindenekelőtt azonban attól a veszélyes vágytól, hogy az egyház női fejeként egykor tévedhetetlenné váljanak. Ennek értelmében a katolikus egyházban a nők az a nagy kiváltság, hogy megóvják őket a szellemi gögtől.

Ha mélyebben szemléljük a dolgot, ez nem jelenti-e azt, hogy az egyház mindent megtesz azért, hogy mi, nők, bár rossz a nemünk, mégis egyre hasonlóbba váljunk Krisztushoz? Szabad szolgálnunk, s nincs mégoly alacsony szolgálat, amelyet megvonnának tőlünk. Fűrge ujjainkkal fölvarrhatjuk a pápai reverenda sok-sok gombját, hogy az új pápa kora ellenére is elegánsnak tűnjék a televízióban. És mindenütt szabad takarítanunk, a legkisebb ká-

polnában és a legnagyobb dómban egyaránt. Krisztus is kötényt kötött maga elé.

További ok arra, hogy hálások legyünk, az a tény, hogy az egyházi művészet sosem szégyenít meg minket meztelenségünkkel, feltéve, hogy eltekintünk a meztelen Évától. A Szixtusz-kápolnában egyértelműen a férfiak meztelenkedése van túlsúlyban. Mária is mindig tisztességesen van öltözve. Ha egy szoptató Madonnának mégis látszik a melle, a lehető leggyorsabban átfestik egy kendőcskével. Ezzel szemben milyen megalázóan bánnak velünk a reklámokban. A kufárkodás érdekében szemérmetlenül visszaélnék a meztelen női testtel.

De milyen sok templomban áll Mária egészen fönn, az oltár tetején, és a Mennyek Királynőjeként tisztelik. Benne minden nő felismerheti és megtisztelve érezheti magát, akár szűz maradt, akár anyává lett. A protestáns nők semmiféle női alakot nem látnak templomunkban, sem a Szűzanya képét, sem szent nők képmását. Erre büszkék lehetünk, mi, katolikus nők, hogy Mária személyében ilyen magasra értékelik, sőt szinte imádják nemünket. Ez a büszkeség ugyanis egyáltalán nem teszi tönkre lelkünket.

Olyan rossz-e ezek után, ha mi, nők, sosem részesülünk azokban a megtisztelésekben, amelyek a fölszentelt papokat illetik meg? A kitüntetések, ünneplések tönkreteszik a jellemet. Ezzel szemben, ha észrevétlenül megmaradunk a szolgálatban, ez hozzásegít minket ahhoz, hogy nagyszerű jellemekké váljunk.

Meg aztán nem jelentenek-e nagy terhet a különféle hivatalok? Nem létezik-e a hivatalviseléssel együtt járó szorongás? A kilencven év fölötti, szerény Pierre abbé egy interjúban elárulta: „Az emberek el sem tudják képzelni, milyen nagy félelemmel néz szembe egy bíboros ezzel a hivatallal. Létezik Rómában egy szólás-mondás: »Minden bíboros lehetséges pápajelöltként lép be a konklávéra, és boldog lehet, aki bíborosként is jön ki onnan.« Ekkora szerénységet feltételezve a bíborosokról, nem tarthatjuk-e boldognak magunkat, hogy az élet megkímél minket az effajta konklavé-félelmektől? A bölcs egyházi férfiak nem hiába tartottak távol minket a hivatalokkal együtt járó mindenfajta szorongástól. Gyöngö vállaink hogyan lennének képesek valaha is elhordozni bármiféle hivatali méltóságot? Nem is szólva a pápai hivatal rettenetesen nagy terhéről! Ha egyszer egy nő lenne a pápa, fennállna annak a veszélye, hogy belátna női korlátozottságát, még a tévedhetetlenség igényéről is lemondana. S valószínűleg nemigen szólíttatná magát „Szentanyának” vagy „Szentségednek”. A „szent” díszítő jelző egyszer s mindenkorra eltűnne a pápai trón birtokosának személye mellől, ami nagy veszteség lenne mindazok számára, akiknek szükségük van egy „szent-atyára”.

A protestáns püspöknő, Margot Käßmann épp eléggé bizonyítja, milyen gögössé válnak a nők, ha püspök lesz belőlük, hiszen Käßmann püspök asszony megengedte magának, hogy kritizálgassa elhunyt papánkat, mondván: bár nagy Mária-tisztelő volt, a gyakorlatban nem lehetett felismerni, hogy barátságos lett volna a nők iránt. Ha a püspök asszony tisztességesen elgondolkodott volna, észrevette volna a katolikus egyház rejtett barátságosságát a nők iránt.

Micsoda szép érzést kelt bennünk egyik-másik túlterhelt plébános, amikor bevallja, mekkora szükség van a nőkre közösségvezetőként, ha nem akarjuk, hogy a lelkipásztorokás teljesen összeomoljék! De minthogy semmiért nem kell felelősséget vállalnunk, soha nem is hibázunk. Az egyház minden súlyos bűnében ártatlanok vagyunk. Mi sosem égettünk el senkit. Így aztán az utolsó ítéleten jobb esélyeink vannak! Még a meggyötört és bűnössé vált egyházi férfiak szószólóivá is válhatunk.

Irmgard Rech

Forrás: imprimatur, 2005/3

